

Paluu politiikkaan

Yhteiskunta ei muodostu yksilöistä.

75-vuotias mies kutsuttiin neuvolaan

Julkaistu **21.2.2021**

Vuoden vaihteessa pääsi tulemaan yllätys. Sain kutsun neuvolaan.

Olin jo tottunut siihen, että kun menen terveyskeskukseen, lääkäri alkaa ruudulta katsomansa labratuloksen perusteella säätää jotain yksittäistä reseptiä eikä jaksa oikein reagoida valituksiini alhaisesta tulehduskynnyksestä ja yleisvoinnin heilahtelusta.

Ainakin minulla ikä lakkaa olemasta pelkkä numero. Kuuluisinko peräti niiden joukkoon, jotka haluavat elää pitkään mutta eivät tulla vanhaksi? (Tämä ilmaisu on lainattu Riitta Kylänpään kirjoittamasta Claes Anderssonin elämäkerrasta Utelias mieli.) Kyse voi olla myös siirtymisestä eläkkeellä olemisen uuteen vaiheeseen. Tutkijat ovat erottaneet toisistaan go-go-vaiheen ja slow-go-vaiheen. Edellisessä sattuu ja tapahtuu hirveästi ja jälkimmäisessä vain sattuu hirveästi. Tätä kaikkea seuraa, tiedätte kyllä, no-go.

Siis vuoden vaihteessa, kun luulin koronan vieneen kaikki terveystalujen resurssit, minulle soitti terveydenhoitaja, onnitteli iloisesti täyden 75 vuoden johdosta ja kutsui neuvolaan. Lasten kanssa neuvolassa käynnistä olikin jo yli parikymmentä vuotta. Myös oman kuntoni kokonaistarkastuksesta oli saman verran. Se tehtiin työelämän ja työterveyshuollon piirissä. Silloin löydettiin alullaan olevia tavallisia verenpaine- ja kolesterolivaivoja. Ilman noita tarkastuksia vaivojen havaitseminen olisi tapahtunut paljon myöhemmin, ties miten paljon myöhässä.

Kun sitten menin paikalle kaupunginsairaalaan, selvisi, että kyseessä oli turkulainen kokeiluhanke. Kehitettiin uutta käytäntöä, jossa kartoitettiin 75 vuotta täyttäneiden lihasten ja aivojen toimintojen tilaa. Samalla otettiin kokeita ja neuvottiin ravitsemuksen kohdalla asioita, jotka periaatteessa tiesin, mutta joita en osannut soveltaa. (Siis sitä proteiinia kolmen tunnin välein.) Ennakoitiin mahdollisia terveyden riskikohtia. Minua erityisesti ilahdutti se, että samalla tehtiin tutkimusta tämän uuden kokeiltavan käytännön vaikutuksista. Tunnelma oli suorastaan kollegiaalinen, kun terveydenhoitaja kertoi tekevänsä asiasta väitöskirjaa. Taas tuli plussapisteitä hyvinvointipalveluille.

Jälkipuhetta

Olen epäillyt olevani epäluuloinen introvertti, jonka mielestä positiivisuus on jotenkin kiusallista ja epäaitoa. Asioiden korjaamiseksi pitää olla kriittinen, huomata epäkohtia ja myös huomautella niistä, mieluummin sillä lailla terävästi. Tämä tietysti loukkaa helposti lähimmäisiä, minkä jälkeen sitä kokee itsensä väärin ymmärretyksi. Olenko siis mielensä pahoittaja, jonka mielestä positiiviset yllätykset vievät huomiota pois korjattavista epäkohdista? Mitäpä sitä innostumaan, kun asiat ovat niin kuin pitääkin, siis normaalisti. Onneksi kutsu neuvolaan ei pahoittanut mieltäni ja se oli jo toinen positiivinen yllätys Turussa. Kun muutin Turkuun, niin Fölin bussien aikataulussa pysyminen yllätti positiivisesti. Tätä on jatkunut silmiinpistävästi myös koronan ja lumikelien aikaan.

Kategoria(t): **kaupunki**. Avainsanat(t): **kriittisyys, palvelut, positiivisuus, terveys**. Kirjoittaja: **Jukka Oksa**. Lisää **kestolinkki** [<https://paluupolitiikkaan.fi/?p=162>] kirjanmerkkeihisi.